

15. Άδραξε τις Ευκαιρίες

Ανάγνωσμα: Κολοσσαείς 4:2-6

Συμβαίνει στη χριστιανική ζωή, και ιδιαίτερα στη ζωή των εκκλησιών: Υπάρχει μια αδράνεια, μια αμηχανία, μια απραξία –κάτι δεν γίνεται, κάτι δεν πάει καλά. Κι αυτό δεν είναι ελληνικό φαινόμενο. Συμβαίνει παντού όπου υπάρχουν εκκλησίες του Χριστού. Συμβαίνει όμως και το αντίστροφο, κι αναρωτιέται κανείς το γιατί. Για παράδειγμα, στο Oakville, Ontario, στον Καναδά, τον Απρίλιο 2004 ξεκίνησε μια εκκλησία με 18 άτομα και σήμερα είναι 2.000 άτομα! Τι συνέβη και στο Αράντ, μια πόλη της Ορθόδοξης Ρουμανίας, ξεκίνησαν 14 άτομα τον Νοέμβριο 2004, και σήμερα είναι μια εκκλησία με 800 άτομα. Οι εξηγήσεις ποικίλλουν. Και εκεί υπήρξαν διασπάσεις κι αποχωρήσεις αλλά γρήγορα τα κενά αναπληρώθηκαν με νέες ψυχές. Εδώ γιατί δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο; Γιατί υπάρχει αυτή η αμηχανία; Γιατί δεν μπαίνουν γκολ και κάπου ψάχνουμε τη μπάλα; Μια βασική εξήγηση είναι ότι διαχωρίσαμε τη ζωή της πίστεως από την καθημερινότητά μας. Άλλοι είμαστε στην εκκλησία και άλλοι, εντελώς διαφορετικοί, στη ζωή μας την καθημερινή. Είναι ανάγκη, ωστόσο, να υπηρετούμε τον Κύριο συνεχώς στην καθημερινή ζωή μας. Αν δεν το κάνουμε, τότε ζούμε για τον εαυτό μας και όχι για τον Θεό. Δεν μπορείς να περιμένεις να απολαμβάνεις διαρκώς τη χαρά του Χριστού και την ειρήνη του Πνεύματος, όταν είσαι *part-time* χριστιανός, δηλ. χριστιανός κατά περίπτωση. Πώς περιμένεις να χαιρέσαι εν Κυρίω πάντοτε, όταν ζεις για τον εαυτό σου; Πώς ο Κύριος θα γεμίζει τη ζωή μας, όταν οι στόχοι και οι σκοποί μας είναι ίδιοι με των ανθρώπων της αμαρτίας γύρω μας; «Η χριστιανική ζωή είναι μια ριψοκίνδυνη περιπέτεια για κείνους που τολμούν να εκθέσουν την πίστη τους στην αγορά των καθημερινών ευκαιριών!»! Θα το τολμήσουμε;

Η περικοπή μας διαιρείται σε 2 μέρη με παραιτήσεις του αποστόλου στη σημερινή εκκλησία και όχι μόνο στην εκκλησία των Κολοσσών, αν θέλουμε να είμαστε μια εκκλησία, μικρή ενδεχομένως, αλλά με μεγάλη επίδραση: 1. Μίλα στον Θεό. 2. Μίλα στους Άλλους για τον Θεό.

1. Μίλα στον Θεό (εδ. 2-4).

Καθώς η Επιστολή μας πλησιάζει στο τέλος της, ο απόστολος τονίζει την ανάγκη πρώτα να μιλήσουμε στον Θεό, προτού μιλήσουμε στους άλλους για τον Θεό. Έτσι, το **εδ. 2** αρχίζει με την παρότρυνση να επιμένουμε στην προσευχή, και συνεχώς να ευγνωμονούμε τον Θεό. Το ρ. *προσκαρτερέω-ώ* (του πρωτοτύπου) σημαίνει ακριβώς επιμένω με καρτερία, εξακολουθώ με πολλή επιμονή –εν προκειμένω επιμονή στην προσευχή. Μ' άλλα λόγια σημαίνει τη συνειδηση ότι περπατώ με τον Θεό, και σχετίζω την κάθε μου εμπειρία στη ζωή μου με αυτόν.

Η προσευχή είναι η μεγαλύτερη εκδήλωση της νέας εν Χριστώ ζωής. Είναι το μέσον με το οποίο πετυχαίνουμε για μας και για τους άλλους την ικανοποίηση των υλικών και των πνευματικών αναγκών μας. Είναι το όπλο του Θεού κατά των επιθέσεων του διαβόλου. Είναι το όχημα της εξομολόγησής μας προς τον Θεό. Είναι όργανο λατρείας προς τον Θεό. Τέλος, είναι η δύναμη που μπορεί να κινήσει άλλους να έρθουν στον Χριστό. Σήμερα, στην τόσο βιαστική εποχή μας, έχει υποβιβαστεί η σπουδαιότητα της προσευχής να δούμε κι άλλους στα πόδια του Χριστού. Ίσως γι' αυτό και δεν συγκινούνται οι καρδιές από το μήνυμα του ευαγγελίου. Ένα άλλο που μας παραγγέλλει το εδ. 2 είναι να «γρηγορούμε» στην προσευχή. *Γρηγορέω-ώ* σημαίνει μένω άγρυπνος. Και θα ρωτούσε κανείς πώς γίνεται αυτό πρακτικά. Την απάντηση τη δίνει ο απόστολος αμέσως μετά: *έν εύχαριστία*. Για να είμαστε άγρυπνοι στην προσευχή, πρέπει συνεχώς να είμαστε ευγνώμονες. Η ιδέα αυτή είναι η 7^η φορά που αναφέρεται στην Επιστολή (1:3.12· 2:7· 3:15.16.17). Αν την κάθε στιγμή ευχαριστούμε τον Θεό για την παρουσία του και τις επεμβάσεις του στη ζωή μας, αυτό θα μας κρατάει άγρυπνους χριστιανούς. Το **εδ. 3** μας θυμίζει κάτι που συχνά το ξεχνούμε σήμερα. Να προσευχόμαστε για τους εργάτες του ευαγγελίου. Βασικό αίτημα εδώ ο Παύλος προβάλλει την ανάγκη ο Θεός να τους δίνει νέες ευκαιρίες για το κήρυγμα. Πόσο σκεφτόμαστε σήμερα τους εργάτες του Θεού –όχι για να τους κατηγορήσουμε και να βρούμε τα σκοτεινά τους σημεία αλλά για να προσευχηθούμε ο Θεός ν' ανοίγει δρόμους διακονίας γι' αυτούς; Θα 'λεγε κανείς ότι ο Παύλος θα εκμεταλλευόταν τον χρόνο της φυλάκισής του για να ξεκουραστεί, αλλά εκείνος και μέσα στη φυλακή φλεγόταν για ψυχές να έρθουν στον Χριστό. Μέσα από τις πιο δύσκολες συνθήκες, ο νους του ήταν στη διάδοση της μεγάλης αλήθειας ότι ο Θεός δέχεται και τους εθνικούς, όπως δέχεται τους Ιουδαίους αν μετανοήσουν.

Επομένως ο Παύλος δεν είχε αφιερωθεί μόνο στην προσευχή, δεν μιλούσε μόνο στον Κύριο αλλά καιγόταν για να μιλήσει και στους άλλους για τον Κύριο. Και σ' αυτό ήθελε τη συμπαράσταση της εκκλησίας. Για να μιλήσουμε για το «μυστήριο του Χριστού», έχουμε ανάγκη τη συμπαράσταση όλης της εκκλησίας. Τι είναι το «Μυστήριο του Χριστού»; Είναι μια πολύ προσφιλή έκφραση του Παύλου που τη συναντάμε και σε άλλες Επιστολές του (Ρωμ 11:25· Εφ 1:9· 3:9· Κολ 1:26 κλπ.) Σημαίνει τη μεγάλη χάρη του Θεού να συμπεριλάβει στη σωτηρία και τους εθνικούς, κάτι που ακόμη και για τους χριστιανούς Ιουδαίους ήταν αδιανόητο. Το **εδ. 4** μας αποκαλύπτει μια μεγάλη αλήθεια: ο Παύλος ανυπομονεί να φανερώσει αυτό το μυστήριο, να το κηρύξει, δηλαδή, με όσο γίνεται σαφέστερο τρόπο, ώστε να γίνει άμεσα κατανοητό από τους ανθρώπους. Αυτή θα πρέπει να είναι και η επιθυμία του κάθε χριστιανού που θέλει να κάνει γνωστό τον Χριστό στους γύρω του. Δεν καταφέρνουμε τίποτε όταν είμαστε «δυσνόητοι». Ο στόχος μας θα πρέπει να είναι ν' αγγίζουμε τους ανθρώπους· και για να το πετύχουμε αυτό, θα πρέπει το μήνυμα να παρουσιαστεί απλά και καθαρά *—ώς δεῖ με λαλήσαι*. Κι αυτό, βέβαια, είναι που δεν το θέλει ο σατανάς και θα το πολεμήσει.

2. Μίλα στους Άλλους για τον Θεό (εδ. 5-6).

Το πρώτο πράγμα που (πρέπει να) βλέπουν οι έξω της πίστεως στη σχέση μας μαζί τους είναι η σοφία. Το παράπονο του Χριστού ήταν ότι «οι υιοί του αιώνος τούτου είναι φρονιμότεροι από τους υιούς του φωτός» (Λκ 16:8). Εδώ όμως, στο **εδ. 5**, ο Παύλος μας παροτρύνει για κάτι ακόμα πιο σπουδαίο: Θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτοί που δεν είναι του Χριστού μάς παρακολουθούν προσεκτικά στην καθημερινή μας συμπεριφορά. Ο κόσμος ενδιαφέρεται περισσότερο για τη συμπεριφορά μας παρά για τα λόγια μας. Σύμφωνα με τη γλώσσα του αμερικανού ποιητή Edgar Guest: «Προτιμώ κάθε μέρα να δω ένα κήρυγμα, παρά να τ' ακούσω». Αυτό δεν σημαίνει ότι ο χριστιανός δεν θα πρέπει επίσης να ομολογεί τον Χριστό και με τα χείλη του, αλλά το θέμα είναι πως η συμπεριφορά του θα πρέπει ν' ανταποκρίνεται στα λόγια του. Το ρ. *έξαγοραζόμενοι (τὸν καιρὸν)* σημαίνει να εκμεταλλευόμαστε πλήρως την κάθε ευκαιρία που μας δίνει ο Θεός να μιλήσουμε γι' αυτόν. Πόσο επικεντρώνουμε ως χριστιανοί στα σπουδαία αυτής της ζωής; Μήπως χανόμαστε στα επουσιώδη και τα ασήμαντα; Καθημερινά στη ζωή μας συναντάμε ευκαιρίες για να μιλήσουμε για την αγάπη του Θεού, και για το τι έκανε ο Χριστός στη ζωή μας. Καθώς έρχονται αυτές οι ευκαιρίες, θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι να τις αδράξουμε. Η λέξη «εξαγοράζω» υποδηλώνει ότι συχνά υπάρχει κάποιο κόστος (απόρριψη, περιφρόνηση, εναντίωση κλπ.) Οποιοδήποτε όμως και αν είναι το κόστος, θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι να δώσουμε τη μαρτυρία μας. Ευκαιρίες για μαρτυρία υπάρχουν άφθονες, αρκεί να τις εκμεταλλευόμαστε έξυπνα (με σοφία) χωρίς να γινόμαστε φορτικοί αλλά και χωρίς να είμαστε τόσο ευγενικοί που να ξεχνάμε να μιλήσουμε για την αγάπη του Θεού! Και πάνω απ' όλα, να μην περνάμε σε περιοχές που δεν τις ξέρουμε. Να μένουμε πάντοτε μέσα σε μια «ασφαλή ζώνη» μαρτυρίας. Σε μια τέτοια ζώνη έμεινε ο εκ γενετής τυφλός («ήμουν τυφλός και τώρα βλέπω» -Ιω 9:25).

Τέλος, στο **εδ. 6** βλέπουμε μια ανάλυση του εδ. 5. Τα λόγια μας θα πρέπει να είναι πάντα γεμάτα χάρη κι όχι ανούσια. Θα πρέπει να ξέρουμε πώς ν' αποκρινόμαστε στον καθένα. Τα γεμάτα χάρη λόγια μας θα πρέπει να είναι ευγενικά, ταπεινά και σύμφωνα με το πνεύμα του Χριστού. Θα πρέπει να είναι απαλλαγμένα από κουτσομπολιά, επιπολαιότητες, ελαφρότητες ή πικρίες. Η φρ. *ἄλατι ἡρτυμένος* του πρωτοτύπου («όχι ανούσια») μπορεί να σημαίνει διάφορα πράγματα. Ορισμένοι σχολιαστές πιστεύουν ότι μολονότι η γλώσσα μας πρέπει να είναι γεμάτη χάρη, θα πρέπει να είναι εξίσου ειλικρινής και χωρίς υποκρισία. Άλλοι πιστεύουν πως το αλάτι είναι εκείνο που ενισχύει τη γεύση, κι έτσι ο Παύλος λέει ότι τα λόγια μας δεν θα πρέπει ποτέ να είναι βαρετά, πληκτικά ή άνοστα, αλλά θα πρέπει πάντοτε να αξίζουν τον κόπο και να είναι ωφέλιμα. Ο Lightfoot λέει ότι οι ειδωλολάτρες συγγραφείς χρησιμοποιούσαν το «αλάτι» ως σχήμα λόγου για τη «νοημοσύνη». Ο Παύλος χρησιμοποιεί στη θέση της νοημοσύνης τη σοφία. Με τη φρ. «Να ξέρετε πώς πρέπει να αποκρίνεστε στον καθένα», ίσως ο απόστολος Παύλος να σκέφτεται εδώ ιδιαίτερα τους Γνωστικούς που είχαν πάει στους Κολοσσαείς με τα αληθοφανή τους δόγματα. Θα πρέπει να είναι έτοιμοι να απαντήσουν σ' αυτούς τους ψευδοδιδασκάλους με λόγια σοφίας και πίστεως.

Θέλουμε να ζούμε με σοφία και να μιλάμε με χάρη; Θέλουμε να είμαστε σωστοί διαχειριστές του χρόνου μας; Θέλουμε να εκμεταλλευόμαστε στο έπακρο τις ευκαιρίες που μας δίνει ο Θεός; Αν ναι, τότε θα πρέπει να διατηρούμε στενή τη σχέση μας με τον Χριστό, και να προσευχόμαστε διαρκώς εκείνος να μας βρίσκει ευκαιρίες, και να μας δίνει τη σοφία του να τις εκμεταλλευόμαστε σωστά για τη δόξα του. Αμήν.

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ: ΚΟΛΟΣΣΕΣ: Μικρή Εκκλησία-Μεγάλη Επίδραση: Προβάλλει τον Νικητή Χριστό-Τονίζει την Ευχαριστία και την Ευγνωμοσύνη-Κηρύπτει τη Συμφιλίωση με τον Χριστό-Αποκαλύπτει το «Μυστήριο του Χριστού»-Κηρύπτει πώς να περιπατούμε με τον Χριστό-Δείχνει ποια είναι η άχρηστη θρησκεία-Παροτρύνει τους πιστούς να απαλλαχθούν από τον αμαρτωλό εαυτό τους-Διδάσκει πώς να υπάρχει αρμονία στην οικογένεια και στη δουλειά-Παροτρύνει να εκμεταλλευόμαστε τις ευκαιρίες της μαρτυρίας.

****